

ความละเอียดเป็นส่วนหนึ่งของการศรัทธา

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الْمُنْعِمِ الْكَرِيْمِ . الْمَنَّانِ الَّذِي نَوَّرَ بِنُورِ طَاعَتِهِ قُلُوْبَ اَهْلِ
 الْاِيْمَانِ . وَكَتَبَ السَّعَادَةَ لِلاَّهْلِ الْمَعْرُوْفِ وَالْاِحْسَانِ . الْمُنْتَقِمِ مِمَّنْ تَسَبَّبَ فِي
 ضَرَرِ الْمُسْلِمِيْنَ وَسَعَى فِي الْاَرْضِ بِالْفَسَادِ . وَاشْهَدُ اَنْ لَا اِلَهَ اِلَّا اللهُ حَكَمَ
 فَعَدَلَ . وَاشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا رَسُوْلُ اللهِ الْجَلِيْلِ الْاَجَلَ . اَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰى
 مُحَمَّدٍ . الَّذِي اَيَّدَهُ اللهُ وَرَفَعَ مَلَّتَهُ فَوْقَ سَائِرِ الْمَلِكِ . وَعَلٰى اٰلِهِ وَاَصْحَابِهِ
 وَالْعَامِلِيْنَ بِمُقْتَضٰى اَحْكَامِ الدِّيْنِ .

أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللهِ . أُوصِيْكُمْ وَنَفْسِيْ اَوَّلًا بِتَقْوٰى اللهِ تَعَالٰى وَطَاعَتِهِ .
 فَقَدْ قَالَ اللهُ تَعَالٰى فِي الْقُرْآنِ الْكَرِيْمِ : فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ وَمَنْ
 يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

ท่านพี่น้องร่วมศรัทธาที่รัก

มุสลิม คือ ผู้ดูแลรักษาตัว โดยเขาจะต้องบรรจุส่วนต่างๆ ของการศรัทธาเพื่อ
 เขาจะได้กลายเป็นมุมนิมที่สมบูรณ์ และส่วนหนึ่งของความศรัทธานั้นคือความ
 ละอายต่อตัวเอง ขณะที่เขาจะก้าวเข้าสู่การประพุดติหรือปฏิบัติไม่ว่าการกระทำนั้น
 จะเกี่ยวข้องกับระหว่างบ่าวกับอัลลอฮ์ หรือระหว่างมนุษย์ด้วยกัน และความละอายต้อง
 เป็นนิสัยติดตัวของคนมุมนิมเลยที่เดียว แท้จริงความละอาย (الْحَيَاءُ) เป็นส่วนหนึ่งจาก
 การอีมาน และการอีมานเป็นหลักอะเกะเกะ (عَقِيْدَةٌ) ของมุสลิมและเป็น
 องค์ประกอบที่ค้ำยันการดำเนินชีวิตของเขาให้ตรง

ท่านร่อซูลซอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่า

الإِيمَانُ بِضْعٌ وَسَبْعُونَ أَوْ بَضْعٌ وَسِتُّونَ شُعْبَةً فَأَفْضَلُهَا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَأَدْنَاهَا إِمَاطَةُ الْأَذَى عَنِ الطَّرِيقِ وَالْحَيَاءُ شُعْبَةٌ مِنَ الْإِيمَانِ : رواه مسلم

ความว่า “การศรัทธา (الإِيمَانُ) แบ่งออก 70 , 60 กว่าส่วน ที่ประเสริฐสุดคือ ลาอิลาฮะอิลลัลละฮ์ (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) ถัดลงมาคือ การขจัดอันตรายที่เกิดขวางทางจรรยา และความละอายก็เป็นส่วนหนึ่งจากการอิหม่าน”

และท่านร่อซูลซอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม กล่าวว่าอีกว่า

الْحَيَاءُ وَالْإِيمَانُ قُرْنَاءٌ جَمِيعًا فَإِذَا رُفِعَ أَحَدُهُمَا رُفِعَ الْآخَرُ : رواه الحاكم

ความว่า “ความละอายและอิหม่านทั้งสองเป็นเพื่อนร่วมกัน เมื่ออันหนึ่งถูกยกไป อีกส่วนหนึ่งก็สลายไปด้วย”

วิหะยะปัญญา (حُكْمٌ) ของคำว่าความละอายเป็นส่วนหนึ่งแห่งการศรัทธา คือแท้จริงทั้งสอง (อิหม่าน, ละอาย) เรียกร้องไปสู่ความดีทั้งภายนอกและภายใน และทำให้หักเหออกจากความชั่วพร้อมปลีกตัวออกห่างไกล อิหม่านชักชวนคนมุมนิสู่การ (طَاعَةٌ) ภัคดีต่างๆ และละทิ้งจาก (مَعْصِيَةٌ) ความชั่วทั้งหลาย

ความละอายหักห้ามผู้นั้นจากการละเลยในการขอบคุณ (شُكْرًا) ต่อผู้สร้าง และหย่อนยานต่อสิทธิที่พึงปฏิบัติ เฉกเช่นเดียวกับผู้ที่มีความละอายจะไม่กระทำที่น่ารังเกียจและคำพูดที่น่าตำหนิ ประณาม ดังนั้นเมื่อความละอายคือความดีอย่างหนึ่งมันก็จะไม่นำมาเว้นแต่เป็นสิ่งที่ดีเท่านั้นสิ่งที่ตรงข้ามความไม่มีอาย นามว่า عُذْبَانٌ คือ ความน่ารังเกียจทั้งคำพูดและการกระทำ และไม่รักษาคำพูดว่าจะเกิดผลลบหรือบวก มุสลิมจะไม่มีลักษณะเป็นผู้หยาบช้าในการพูดและการกระทำที่เรียกว่า เลวร้ายมีแต่ความกระด้างไร้ความอ่อนโยน เพราะคุณลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะ

ของชาวนรกและอันที่จริงมุสลิมต้องเป็นส่วนหนึ่งของชาวสวรรค์ إِنَّ شَاءَ اللهُ การกระทำที่ขาดความละอายนำมาเป็นบุคลิกลักษณะของเขาไม่ได้

ท่านร่อซูลซอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมกล่าวว่า

الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ فِي الْجَنَّةِ وَالْبَدَأُ مِنَ الْجَفَاءِ وَالْجَفَاءُ فِي

النَّارِ : رواه مسلم واحمد

ความว่า “ความละอายเป็นส่วนหนึ่งจากการอิหม่าน ผู้ที่มีอิหม่านคือชาวสวรรค์ ผู้ที่น่ารังเกียจทั้งคำพูดและการกระทำเป็นส่วนหนึ่งของการไร้ค่า และผู้ไร้ค่าคือชาวนรก”

ผู้ที่เป็นแบบฉบับในเรื่องของความละอายคือท่านนบีมุฮัมมัด (คือลฯ) นายแห่งบรรดาร่อซูล เพราะท่านนบีมุฮัมมัด (คือลฯ) มีความละอายยิ่ง มากไปกว่าหญิงสาวบริสุทธิ์ในห้องของเธอ
ตั้งมีรายงานจากท่านอบีสีอิดว่า

فَإِذَا رَأَى شَيْئًا يَكْرَهُهُ عَرَفْنَاهُ فِي وَجْهِهِ : رواه البخاري

ความว่า “เมื่อท่านนบีมุฮัมมัด (คือลฯ) แลเห็นสิ่งใดที่น่ารังเกียจพวกเรา จะรู้ได้ด้วยอาการทางสีหน้าของท่าน”

และในฮะดีษขอเฮียะห์กล่าวว่า

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَرَّ بِرَجُلٍ يَعِظُ أَخَاهُ فِي الْحَيَاءِ فَقَالَ

: دَعَاهُ فَإِنَّ الْحَيَاءَ مِنَ الْإِيمَانِ : رواه البخاري وابوداود والنسائي

ความว่า “แท้จริงท่านร่อซูลซอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เดินผ่านชายผู้หนึ่งซึ่งกำลังตักเตือนน้องชายของเขาในเรื่องของการมีความละอาย ท่านร่อซูลซอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงกล่าวว่า จงปล่อยให้เขาสอนเถอะ เพราะความละอายเป็นส่วนหนึ่งของความศรัทธา”

ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลา) เรียกร้องให้มุสลิมคงไว้ซึ่งความละอาย ถึงแม้ว่าผู้นั้นจะลดหย่อนไปบ้าง ซึ่งสิทธิ์ที่พึงได้ เพราะการบกพร่องจากสิทธิ์ที่ควรได้ ดีกว่าเขาขาดไปซึ่งความละอาย เนื่องจากว่าความละอายเป็นส่วนหนึ่งของความศรัทธา

ขอพระองค์อัลลอฮ์ ได้โปรดทรงเมตตาหญิงคนหนึ่ง ลูกสุดที่รักของเธอได้พัดหลงจากเธอไป เธอจึงหยุดอยู่ที่ชนกลุ่มหนึ่งเพื่อไต่ถามหาลูกของเธอ ได้มีชายผู้หนึ่งในกลุ่มชนนั้นกล่าวเสียงดังขึ้นว่า นี่เธอตามหาลูกและถามหาลูกทั้งๆ ที่เธอคลุมหน้าคลุมตาอย่างนี้หรือ เมื่อหญิงผู้นี้ได้ยินเธอก็จึงตอบว่า

لَا أُرَا فِي وَوَلَدِي خَيْرٍ مِنْ أَنْ أُرَا فِي حَيَائِي أَيُّهَا الرَّجُلُ : رواه ابوداود

ความว่า “ความเดือดร้อนที่เสียหายในลูกของฉัน ยังดีกว่าความเสียหายที่เดือดร้อนอันเกิดจากการขาดความละอายของฉันโอ้อายเอ๋ย”

และความละอายไม่ใช่ข้อห้ามในการพูดความจริง หรือแสวงหาความรู้ หรือใช้ให้ทำความดีและห้ามจากความชั่ว ซึ่งมีเหตุการณ์ที่อุซามะห์บุตรของซัยด์ขอความช่วยเหลือให้แก่หญิงผู้หนึ่งซึ่งอยู่ในตระกูลที่สูงได้ลักขโมยถึงขั้นต้องโดนลงโทษ ก็ไม่ถือว่าขาดความละอายในการแสดงอาการโกรธโดยที่ท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลา) กล่าวแก่อุซามะห์สภาดังกล่าวไว้ว่า

أَتَشْفَعُ فِي حَدِّ مَنْ خُدَّوِدَ اللهُ يَا أَسَامَةَ وَاللهِ لَوْ سَرَقَتْ فَاطِمَةُ بِنْتُ مُحَمَّدٍ لَمْ تَطْعَمْ

يَدَهَا : رواه البخاري وابوداود والنسائي

ความว่า “โอ้อูซามะห์ท่านจะขอผ่อนผันในบทลงโทษหนึ่งจากบทลงโทษต่างๆ ของอัลลอฮ์กระนั้นหรือ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ว่า มาดแมนฟาติมะห์ บุตรของมุฮัมมัดได้ลักขโมย ข้าพเจ้าจะตัดมือของเธอเอง”

และไม่นับว่าหญิงผู้หนึ่งนามว่า อุมุซุลัยมิน อัลอัน ซอริยะห์ (أُمُّ سُلَيْمٍ الْوَالِيَّةُ) ขณะที่เธอถามว่าโอ้อ่านร่อซูลซอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แท้จริงอัลลอฮ์ไม่ทรงอายในเรื่องสัจธรรม หญิงผู้หนึ่งจำเป็นต้องอาบน้ำยกสะดักใหญ่

หรือไม่เมื่อเธอฝัน (มีเพศสัมพันธ์) ท่านร่อซูลซอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้ตอบว่า
 رَوَاهُ الْبُخَارِيُّ : نَعَمْ إِذَا رَأَتْ الْمَاءَ : ต้องอาบน้ำ ถ้าแม่นั้นเธอแลเห็นน้ำ

ท่านพี่น้องร่วมศรัทธาที่รัก

ความเป็นมุสลิมจะต้องมีความละเอียดอ่อนต่อกัน เขาต้องไม่เปิดเผย
 อวัยวะที่จำเป็นต้องปกปิด (عَوْرَة) และต้องไม่ละเลยจากหน้าที่ของเขาที่ต้องมีต่อผู้อื่น
 พร้อมไม่ปฏิเสธกับการรับการตักเตือน อย่าโต้ตอบด้วยสำนวนที่แสดงถึงความ
 อ่อนแอของอีหม่าน และเช่นเดียวกันนั้นมุสลิมต้องมีความละเอียดอ่อนต่อผู้สร้าง อย่า
 เลินเล่อและหย่อนยานในการกักตุน (طَاعَة) ต่ออัลลอฮ์ พร้อมทั้งจะไม่ลืมขอบคุณ
 (شُكْرًا) ต่ออัลลอฮ์จากความผาสุก (نِعْمَةً) ที่พระองค์ทรงประทานให้โดยการกระทำ
 ความดีเพิ่มมากยิ่งขึ้นกว่าเก่าอัลลอฮ์ตรัสว่า

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ : سورة إبراهيم : الآية 7

ความว่า “**มาดแม่นั้นท่านทั้งหลายได้ขอบคุณ (شُكْرًا) เรา (อัลลอฮ์)
 จะทวีคูณแก่พวกเจ้า”**

ขอฝากคำกล่าวของท่านอิบนุญัมัสฮูด เพื่อเป็นอนุสติแก่ตัวข้าพเจ้าและพี่น้อง
 ที่รัก

إِسْتَحْيُوا مِنَ اللَّهِ حَقَّ الْحَيَاءِ فَاحْفَظُوا الرِّئَاسَ وَمَا وَعَى وَالْبَطْنَ وَمَا حَوَى

وَأَذْكُرُوا الْمَوْتَ وَالْبَلِيَّ : أخرجه المنذري مرفوعا ورجح وقفه على ابن مسعود

ความว่า “**ท่านทั้งหลายจงละเอียดอ่อนต่ออัลลอฮ์ซึ่งแก่นแท้ของความละเอียด
 และจงรักษาส่วนสมองพร้อมกับสิ่งที่บรรจไว้ และจงรักษาส่วนท้องพร้อมกับสิ่งที่
 สะสมไว้ และจงรำลึกถึงความตายพร้อมกับความเน่าสลาย”**

أَقُولُ قَوْلِي هَذَا وَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الْعَظِيمَ لِي وَلِكُمْ وَلِسَائِرِ الْمُسْلِمِينَ
وَالْمُسْلِمَاتِ فَاسْتَغْفِرُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ